

1 Ὅταν ἡ τύχη στρέψη τὴν θωριάν της
ἀποῦ κανεῖν ἀποῦ ἔχεν πρῶτα φίλον,
γυρίζει τόσα τὸν τροχὸν σὰν μύλον
καὶ ρίχνει εἰς δυστυχίαν πάσα φιλιάν της.

5 Κ' ἐκεῖνος ἀποῦ χαίρετον στὰ ὕψη
μὲ τόσην του τιμὴν δόξα ντυμένος,
ταλαίπωρος καὶ πάντα πικραμμένος
γίνεται τότε μὲ στὴν μαύρην θλίψη.

10 Καὶ σὰν φυτὸν ἄφνου ξηριζωμένος
δὲν στρέφει πγιδὸν στὴν πρώτην εὐτυχίαν
κι ἂν ἰστραφῆ δὲν ἔν ποτὲ ὁμοία
τῆς πρώτης του χαρᾶς πού ἔτο ντυμένος.

15 Καληώρα κείνου τοῦ θνητοῦ, ἀποῦ τὸ διάβαν βρῖσκει
ἔς τοῦτον τὸν ἄγριον ποταμὸν ὅπου ζοῖν τὸν λέγουν,
στὴν ποιάν, εἰς ὅσα νὰ χαροῦν, ὕστερα κλαίγουν
ὅτι στὸ τέλος πασανεῖς γυμνὸς μεινίσκει.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.